

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 15.12.2004

Číslo: Ročník 14 (2004), Číslo 4

Sekce: Ecce homo

Název článku: Václav Hejn (Sobotka 26. září 1898 – Sobotka 18. prosince 1974)

Autor: Aleš Fetters

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=488>

Václav Hejn (Sobotka 26. září 1898 – Sobotka 18. prosince 1974)

Aleš Fetters

Před třiceti lety, 18. prosince 1974, zemřel v rodné Sobotce profesor Václav Hejn, člověk vskutku vzácný.

V Sobotce se narodil (26. září 1898), prožil zde dětství, v nedalekém Jičíně vystudoval gymnázium (maturoval 1917), dotkla se ho ještě i první světová válka. Na filozofické fakultě Univerzity Karlovy vystudoval češtinu a francouzštinu, krátce učil na Slovensku (v Rožňavě a Žilině), v září roku 1929 nastoupil na historické rychnovské gymnázium. Tam učil mj. i Jiřího Šlitra, byl i jeho třídním. Šlitr nakreslil ve dvou variantách zdařilou karikaturu svého profesora. „Žádný z profesorského sboru gymnázia neměl mezi studenty tak velkou autoritu, úctu a vážnost jako prof. Václav Hejn. On nemusel moc mluvit, stačil jeho pouhý ostrý pohled přes kulaté brýle a jeho pevně semknutá ústa a ve študácích od primy až do oktávy se tajil dech a študáci byli jako beránci,“ napsal ve vzpomínce po letech jeden z jeho rychnovských studentů.

O prázdninách jezdil pravidelně „domů“ do Sobotky. Patřil tam k prázdninové družině kolem Fráni Šrámka, který trávil letní měsíce rovněž v Sobotce, „u maminky“. Chodívali na dlouhé procházky, koupali se v Pleskotech i jinde. V létě 1925 byl prof. Hejn přítomen i sobotecké návštěvě Karla Čapka u Fráni Šrámka, strávili společně s dalšími přáteli i jeden večer v tamní Besedě. Zanechal nám o tom několik hezkých vzpomínek. Některé jsou uloženy v knížce S Fráňou Šrámkem po Sobotecku, kterou spolu s básníkovou celoživotní družkou Miloslavou Hrdličkovou-Šrámkovou připravil. Vybral do ní i Šrámkovy básně věnované rodnému kraji (knížku vydalo Krajské nakladatelství Liberec 1957).

V Sobotce Šrámek se studenty pravidelně o prázdninách nacvičil divadlo, které předvedli koncem srpna o posvícení. „Za zkušební sál sloužily vrbičky u Cálovic, kde se dopoledne pilovaly jednotlivé výstupy,“ vzpomíná syn jedné z hereček Šrámkovy družiny. Nehrály se jen hry Šrámkovy. Václav Hejn, zpočátku vysokoškolák, později středoškolský profesor, patřil k významným spoluorganizátorům všech těchto soboteckých akcí. Díky němu máme mnohé i zdokumentováno.

Německá okupace se stala pro prof. Hejna osudnou. V Rychnově se našli udavači, kteří udali skupinu profesorů, mezi nimi i Václava Hejna. Ten jediný z nich se z koncentráku vrátil. Byl pak jmenován ředitelem gymnázia. Po únoru se ovšem nehodil pro změnu komunistům, a tak byli on i jeho paní, která zde rovněž učila (od roku 1932), přeloženi do Trutnova. Tam Hejnovi dožili penze a v roce 1960 se přestěhovali do Sobotky, do Šrámkova domu. Ten po básníkově smrti jeho životní družka koupila a zřídila tam nevelké muzeum s básníkovým

archivem. O ten se pak Hejnovi pečlivě starali, spoluorganizovali festivaly Šrámkova Sobotka, podíleli se na vydávání Zpravodaje Šrámkovy Sobotky, časopisu, pro který získávali příspěvky i od nejvýznamnějších literárních vědců. Ročníky redigované Václavem Hejnem a pak jeho paní, prof. Marií Hejnovou, patří k významným literárním periodikům.

Nerozlučné sepětí Václava Hejna a jeho paní se Sobotkou a Fráňou Šrámkem je dotvrzeno i konečným odpočinkem obou manželů na soboteckém hřbitově v blízkosti hrobu Šrámkova.

Hluboce zašum, stromová harfo,/ tu leží dědeček s bábou,/ strýcové tři, však vy jste tu také,/ desítky jiných,/ a všichni už jaksí patříte k tomu,/ když vstoupím a všechny vás obejít musím /.../ nemáme konce,/ a jediný jsme jen melodický hlas,/ jenž zpívá nás/ každého chvíli/ po sloce sloku...